

Rusvay Balázs

A haláligázók balladáí

I. Lázár ébresztése

A sziklasírban hullaszag gyalázva
feküdt az ifjú: rothadó tetem.
És Szent Mihály, a kardos, néma strázsa
vigyázta őt a bűzös őrhelyen.
„Ébredj, fiam!” – parancs hasít a csendbe,
s lángra gyúl az angyal fogta kard.
A poklokból egy lajtorján recsegve
Márta öccse a felvilágba tart.

„Ébredj, fiam!” – és összeroggyan lába,
Mihály az Égnek vágja két kezét.
Egy koldus áll a barlang pofájába,
s a gyolcs a holtról foszlik szertesztét.
A perzselt, kérges, végtelen világból
pletykára lesve besandít a Nap.
A holt szemén sugára felvilágol,
s a két bogárban vitustáncba csap.

„Ébredj, fiam! Konduljon vér a szívbe,
mint Betánia ősi temploma!”
Holt csontokat emel az izmok íve,
mit földi féreg nem látott soha.
És kinn a nép rettenve, bőgve, csúszva
hálát rivall, hisz Messiásra várt.
Lázár csak áll, a negyednapos hulla,
és mindenét az Élet járja át.

II. Orpheusz lírája

Csak még egy könny, csak még egy égi dallam,
s a Kerberosz lábamnál sündörög,
míg lelkek várják vérre rívó hadban,
hogy itt ragadjak két pokol között.
És Perszephoné pókhálós kezével
(Csontarcát fátyol, síri foszladék
takarja, mint halálos bünt az éjjel.)
simítja meg a Dalnok hangszerét.

Pendüljön húr, hogy olvadjon a szikla,
perdüljön táncra Hadész temploma!
A Styx folyót ma bíbor köd borítsa,
s a vén ladikból légyen gondola!
Simuljon Éj a szürke Ködleányhoz:
szerelmet lessen hályogos szemén!
És mind a rém, és mind, mi kínhalált hoz,
hirdesse most, hogy Érted jöttem én!

Válj ki, Szentem az árnyak holt falából,
zokogd ki hát a Léthe zöld vizét!
És ne marjon, hogy néked háttal állok:
indulj utánam, Eurüdiké!
(S ha győzni fog a halandó kicsinység,
ha visszaránt a sértett alvilág,
csak egy marad: egy fájó, néma emlék,
hogy nem tudok nem visszanézni Rád.)

III. Feltámadás

*„Ismét monda azért nékik Jézus:
Békesség néktek! Amiként engem
küldött vala az Atya, én is akképpen
küldelek titeket.”*

János 20–21

... és kell Tamás, mert mindig kell a kétely,
hogy ne lankadjon halandók hite,

ki félmosollyal máglyatűzön ég el,
hogy hitvese undorral köpje le.
Csak láss csodát, lásd oldalamba marva
és csuklómon a rothadó sebem,
Te Kálvinok, Lutherek dédnagyapja,
Te kételkedő, első eretnekem!

... és kell Péter, a porba hulló szikla,
ki szégyenében hárommá hasadt,
hogy úgy legyen, miként a sorsa írta:
Háromhajós Örök Templomfalat
emel magasba földet vájó marka,
s hörgő sikollyal oltárt énekel,
önteste lesz a boldogoknak várta,
és vaskupolát rúg az égre fel.

... és kell a Sas, és kell a bős Oroszlán,
és kell Bika, és kell egy Angyal is,
hogy eget-földet összekóborolván
betűkbe zárják tanult szavaik.
... és kell Saul, ki Pállá lesz az Úton,
szerszámul néki gereblyét hagyok,
hogy értő szívvel egy kupacba húzzon
mindent, mi szent - mindazt, mi én vagyok.

... és kellettél Te, áruló barátom,
utolsó csóкод mennyekig kísér.
Szorítsd kezem, átlépünk hét halálon:
emlék legyen a *szamárról kötél*.
Együtt leszünk: ezerszer megbocsátok,
hogy bábu voltál, kis fogaskerék.
Lehet neved a földieknek átok:
testvér nekem – harminc ezüstöt ért...